

Głos Królowej - VI Niedziela zwykła

Głos Królowej

Parafia pod wezwaniem NMP Królowej Świata
ul. Startowa 16, 43-309 Bielsko-Biała
Gazetka utrzymuje się z dobrowolnych ofiar.
gloskrolowej@gmail.com

16 lutego 2025

„Jezus zszedł z Dwunastoma na dół i zatrzymał się na równinie; był tam liczny tłum Jego uczniów i wielkie mnóstwo ludu z całej Judei i z Jeruzalem oraz z nadmorskich okolic Tyru i Sydonu. On podniósł oczy na swoich uczniów i mówił: «Błogostawieni jesteście, ubodzy, albowiem do was należy królestwo Boże. Błogostawieni, którzy teraz głodujecie, albowiem będziecie nasyceni. Błogostawieni, którzy teraz płaczącie, albowiem śmiać się będziecie. Błogostawieni jesteście, gdy ludzie was znienawidzą i gdy was wyłączą spośród siebie, gdy zelżą was i z powodu Syna Człowieczego odrzucą z pogardą wasze imię jako nieczne: cieszcie się i radujcie w owym dniu, bo wielka jest wasza nagroda w niebie. Tak samo bowiem przodkowie ich czynili prorokom. Natomiast biada wam, bogaczom, bo odebraliście już pociechę waszą. Biada wam, którzy teraz jesteście syci, albowiem głód cierpieć będziecie. Biada wam, którzy się teraz śmiejecie, albowiem smuć się i płakać będziecie. Biada wam, gdy wszyscy ludzie chwalić was będą. Tak samo bowiem przodkowie ich czynili fałszywym prorokom».” Łk 6, 17.20-26

KOMENTARZ

Wersja Łukasza o błogosławieństwach znacznie różni się od Mateuszowej. Łukasz redukuje ich liczbę do czterech, dodając jakby dla przeciwwagi cztery przekleństwa. Jakie to ma znaczenie? Co pragnie nam Jezus powiedzieć? Otóż, Jezus jako Nowy Mojżesz, nawiązuje bardzo wyraźnie do mowy wypowiedzianej przez Mojżesza do Izraelitów przed przekroczeniem Jordanu: „Widzicie, ja kładę dziś przed wami błogosławieństwo i przekleństwo. Błogosławieństwo, jeżeli usłuchacie poleceń Pana, waszego Boga... przekleństwo jeśli nie usłuchacie poleceń Pana, waszego Boga, jeśli odstąpicie od drogi, który ja wam dzisiaj wskazuję...”. Mojżesz stawia na ostrzu noża alternatywę: wierność lub niewierność Bogu. Za wierność otrzymuje się błogosławieństwo, za niewierność przekleństwo.

Jezus naucza, że oprócz ubogich błogosławieni, czyli dosłownie „szczęśliwi” są także głodujący, płaczący i prześladowani ze względu na Niego. Następnie wypowiada „biada” pod adresem sytych, tych którzy się śmieją oraz odbierających pochlebstwa. Każdemu z błogosławieństw odpowiada jedno biada pod adresem tych, których sytuacja jest dokładnie przeciwna niż błogosławionych. Bardzo znacząca jest także końcówka obydwu części tej perykopy. Brzmi ona podobnie

w obydwu przypadkach: „*Tak samo bowiem przodkowie ich czynili prorokom*”. W ten sposób według Ewangelisty uczniowie podobnie jak prorocy są głosicielami orędzia Bożego, ale z drugiej strony dzielą także los wielkich proroków Starego Testamentu – ich posłannictwo naznaczone jest zawsze bliskością prześladowań i represji. Mamy więc swoistą prezentację losu ucznia Jezusa: uczniowie Jezusa żyją w ubóstwie, cierpią i doznają wielorakich upokorzeń i zniewag. W Ewangelii Łukasza być wiernym Jezusowi oznacza przyjmując Jego styl życia w ubóstwie i niedostatku z wszystkimi konsekwencjami. Nie ma innej alternatywy dla prawdziwego ucznia, ale dzięki temu czeka go „*wielka jest ich nagroda w niebie*”.

Błogosławieństwa i biada stanowią najpełniejszy skrót Ewangelii i najwierniej oddają paradoks chrześcijańskiej duchowości, tak bardzo odbiegającej od „ducha tego świata”. Stąd wydają się one szczególnie stosowne do rewizji własnego życia i zaprogramowania go w duchu Chrystusowej Ewangelii. Warto przyjrzeć się sobie w tym lustrze i poznać, kim jesteśmy i jakimi jesteśmy przed Bogiem. Błogosławieństwa ewangeliczne i biada pozwalają nam ujrzeć, kim już jesteśmy i kim możemy się stać dnia następnego. Za: kielce.sdb.org.pl/

Uczynki miłosierdzia względem ciała

Spragnionych napoić

Zaspokojenie pragnienia, czyli podanie wody, jest tak samo ważne, a w wielu sytuacjach pilniejsze niż zaspokojenie głodu.

Drugi uczynek miłosierdzia względem ciała stanowi dopełnienie pierwszego. Podobieństwo polega również na tym, że nie chodzi wyłącznie o wyjście naprzeciw potrzebom fizycznym, lecz także o spojrzenie pozwalające dostrzec i sprostać pragnieniu wyrażającemu najgłębsze potrzeby ludzkiego ducha.

Biblijny kontekst polecenia napojenia spragnionych stanowią realia Ziemi Świętej i krajów sąsiednich. Na Bliskim Wschodzie są dwie pory roku: deszczowa, trwająca od listopada do kwietnia, oraz sucha, trwająca przez następne pół roku, gdy deszczu w ogóle nie ma. Umiejętność życia na tym obszarze, leżącym na pograniczu pustyni, polega na zapewnieniu sobie zasobów wody wystarczających do przetrwania pory suchej. Woda jest prawdziwym skarbem, przyjmowanym i traktowanym jako *brakha*, czyli „błogosławieństwo”. Jest źródłem życia, warunkiem urodzajów pól i sadów, a więc zapewnia przetrwanie ludziom i zwierzętom. Jej brak oznacza wyniszczającą klęskę, bo wszystkie istoty żywe pozbawione wody są narażone na śmiertelne

niebezpieczeństwo.

Różne epizody biblijne stanowią ilustrację i potwierdzenie potrzeby wody. Sługa Abrahama, udający się do Aram-Naharaim, usiadłszy wieczorną porą przy studni, spotkał dziewczynę, która miała się stać żoną Izaaka. Okolicznością spotkania było czerpanie wody, aby napoić zwierzęta (Rdz 24, 10-16). Tradycja żydowska upatruje w tym epizodzie ważne uzasadnienie troski o zwierzęta, które powinny być na czas napojone i nakarmione. Podczas wędrówki przez pustynię Izraelici wielokrotnie doświadczali pragnienia, które było bardziej dotkliwe niż głód. Stało się ono powodem szemrania przeciw Mojżeszowi, który wyprowadził ich z Egiptu, i znalazło wyraz w pytaniu: „Cóż będziemy pili?” (Wj 15, 24). Wkrótce szemranie powtórzyło się i przeobraziło w bunt przeciw Bogu (Wj 17, 1-7). Zaspokojenie pragnienia w epizodzie wyprowadzenia wody ze skały wskazuje jednak na coś więcej. Chodzi o ukazanie wizerunku Boga miłosiernego, który troszczy się o swój lud. Dar wody jest w pełnym tego słowa znaczeniu dziełem miłosierdzia. Dla odmiany brak wody niesie widmo śmierci i prowadzi do rozpaczki oraz osłabienia wiary w Boga i zaufania w Jego dobroć. Domagając się wody, Izraelici wystawiali Boga na

próbę, pytając: „Czy Pan jest rzeczywiście wśród nas, czy też nie?” (17, 7). Wyprowadzając wodę ze skały, Mojżesz napoił spragnionych i umocnił ich wiarę, a także pewność Bożej opieki i opatrności.

Krytycznym momentem w życiu Mojżesza było zwątpienie, że Bóg raz jeszcze obdaruje wodą swój lud. Gdy bunt stał się natarczywy, a bezwodna i bezkresna pustynia sprzyjała, by narastał, Mojżesz stanął przed ludem i donośnie zawołał: „Słuchajcie wy, buntownicy! Czy potrafimy wyprowadzić dla was wodę z tej skały?” (Lb 20, 10). Tym pytaniem maskował własne zwątpienie, po czym uderzył w skałę laską dwa razy – raz za dużo. Woda wypłynęła, a Bóg uświadomił Mojżeszowi grzech braku wiary. Napojenie spragnionych potwierdziło moc Bożą, w którą nigdy nie powinni wątpić duchowi przywódcy. Woda, jako źródło życia, jest darem Boga i potwierdzeniem Jego życiodajnej dobroci. Psalmista sławi Boga za obfitość wody, która zapewnia dostatek plonów i płodność trzody (Ps 65 [64], 10-14). Nikomu nie wolno wody odmówić, gdyż niezaspokojone pragnienie może zwrócić człowieka przeciwko Bogu. Napojenie spragnionego jest równoznaczne z podtrzymaniem, a nawet ocaleniem jego życia. Gdzie brakuje wody, tam czai się niechybna śmierć. Drugi uczynek miłosierdzia względem ciała ma nie

tylko wymiar indywidualny, zobowiązując do zaspokojenia pragnienia człowieka, którego spotykamy na swej drodze, lecz także wspólnotowy – zwraca nasz wzrok ku rejonom świata, w których tysiące ludzi cierpią na skutek braku wody. W Europie nie jest to zapewne problem życia i śmierci, ale ludność na pozbawionych wody obszarach Afryki rozpaczliwie woła o pomoc. Skoro woda jest skutkiem i znakiem Bożego błogosławieństwa (Rdz 27, 28; Ps 133, 3; Iz 41, 17-20), to dostarczanie wody spragnionym oznacza współuczestnictwo w rozdawnictwie Bożej dobroci. Dostarczenie i pomoc w pozyskaniu wody to kluczowe uczynki miłosierdzia tam, gdzie jest ona prawdziwym skarbem.

Ten uczynek miłosierdzia, tak samo jak inne, wykracza poza wszelkie ramy i ograniczenia, stanowiąc uniwersalne wyzwanie i zobowiązanie. Zaspokajanie go niesie obietnicę nagrody wiecznej: „Byłem spragniony, a daliście Mi pić” (Mt 25, 35). Natomiast nieczułość i odmowa zaspokojenia tej życiowej potrzeby niesie groźbę kary i potępienia: „Bo byłem spragniony, a nie daliście mi pić” (25, 43). Nie ma nic pośrodku, skoro napojenie spragnionych podtrzymuje ich życie i ukierunkowuje ku Bogu, natomiast odmowa wody naraża ich na utratę życia i zdrowia, osłabiając i niszcząc zaufanie wobec Boga.

Dusza pragnie Boga żywego (Ps 42 [41], 3)

Rozmowa Jezusa z Samarytanką, która odbyła się przy studni w pobliżu Sychem (J 4, 1-26), ukazuje duchowe wymiary pragnienia, którego obrazem jest potrzeba wody. Do kobiety, która w południe, a więc w najgorętszej porze dnia, przybyła, by zaczerpnąć wody, Jezus zwraca się z prośbą: „Daj Mi pić”. Zdziwiona, słyszy: „O, gdybyś miała dar Boży i [wiedziała], kim jest Ten, który ci mówi «Daj mi się napić», to prosiłabyś Go, a dałby ci wody żywej” (4, 10).

Motyw „wody żywej” pojawia się w nauczaniu Jeremiasza. Wskazując na niewierność Izraela wobec Boga i jej skutki, prorok woła: „Bo podwójne zło popełnił mój naród: opuścili Mnie, źródło żywej wody, żeby wykopać sobie cysterny, cysterny popękane, które nie utrzymują wody” (Jr 2, 13). Woda wypływająca ze świątyni w wizji Ezechiela symbolizuje zbawczą moc Boga, która stanie się udziałem całej ludzkości (Ez 47, 1-12). Obok pragnienia chleba i wody istnieje w człowieku pragnienie, o którym mówi psalmista: „Jak łania pragnie wody ze strumieni, tak dusza moja pragnie Ciebie, Boże. Dusza moja pragnie Boga, Boga żywego, kiedyż więc dojdę i ujrzę oblicze Boże” (Ps 42 [41], 2-3). Jezus, umierając na krzyżu, wołał: „Pragnę” (J 19, 28). Znosił to wołanie do Ojca „świadom, że już

wszystko się dokonało, aby się wypełniło Pismo”. W ten sposób dał poznać, że wielowiekowe pragnienie Izraela, by ujrzeć „oblicze Boga”, spełniło się w Jego życiu i śmierci.

W samoobjawieniu się Boga w Jezusie Chrystusie wypełniła się starotestamentowa obietnica, którą wyraził prorok Izajasz, że Bóg udzieli ludziom wody w obfitości: „O, wszyscy spragnieni, przyjdźcie do wody, przyjdźcie, choć nie macie pieniędzy” (Iz 55, 1). Z przebitego boku Jezusa wypłynęła krew i woda – znaki dwóch sakramentów, które na krzyżu mają swój początek: Eucharystia jako sakrament Krwi oraz Chrztost jako sakrament Wody. To miał na myśli Jezus w rozmowie z Nikodemem, podkreślając konieczność odrodzenia z wody i z Ducha (J 3, 5). W perspektywie chrześcijańskiej wypełnianie drugiego uczynku miłosierdzia nie może więc poprzestać na dostarczaniu wody niezbędnej do utrzymania życia fizycznego. Jego normatywna treść idzie znacznie dalej, w czym decydujące jest orędzie Biblii i przykład Jezusa. Na kartach Starego Testamentu prorok Amos uwypuklił pragnienie słowa Bożego: „Oto nadejdą dni – wyrocznia Pana Boga – gdy ześlę głód na ziemię, nie głód chleba ani pragnienie wody, lecz głód słuchania słów Pańskich. Wtedy błąkać się będą od morza do morza, z północy na wschód będą krążyli, by znaleźć słowo Pańskie, lecz go nie znajdą” (Am 8, 11-12). Jak brak

chleba i wody może stanowić karę Bożą za grzechy, tak występne życie ludzi może im przesłonić Boga, uniemożliwiając Jego odnalezienie i poznanie. Spragnionych napoić znaczy również wyjść skutecznie naprzeciw i sprostać wielkiej duchowej potrzebie tych, którzy na pustyniach świata zdani tylko na siebie nie są w stanie odnaleźć Boga. Wychodząc naprzeciw potrzebie fizycznej, chrześcijanie nie mogą lekceważyć ani zaniedbywać potrzeb duchowych ludzi, którym niosą pomoc. Wykopywanie studni w Sudanie czy na Synaju oraz zaopatrywanie w wodę rodaków w sytuacji katastrofalnej powodzi lub klęski suszy nie powinno się sprowadzać do wymiaru horyzontalnego, jako przejaw humanitarnej pomocy w ciężkiej potrzebie. Do suchej i bezwodnej pustyni oraz wyschłej ziemi podobny jest człowiek, który żyje z dala od Boga (Ps 143 [142], 6). Dostarczanie wody i zaspokajanie pragnienia stanowi również istotny składnik ewangelizacji, dochodzący do głosu zwłaszcza wtedy, gdy obdarowywani pytają o pobudki kierujące osobami niosącymi im pomoc. Może się zdarzyć – i naprawdę się dzieje – również tak, że przedsięwzięcia dostarczania wody stoją na usługach antyewangelizacji, gdy wraz z nimi sączy się zgubną ideologię i występne modele życia.

Woda jest wielkim darem, a zarazem znakiem, że wszystkim,

którzy przyjmują Jezusa i są Mu wierni, zapewnia On wodę, sprawiającą, że nie będą pragnęli na wieki. Przemawiając w synagodze w Kafarnaum i zapowiadając dar Eucharystii, Jezus mówi: „Kto do Mnie przychodzi, nie będzie łaknął, a kto we Mnie wierzy, nigdy pragnąć nie będzie” (J 6, 35). W Jerozolimie w ostatnim, najbardziej uroczystym dniu Święta Namiotów, które przypada w Ziemi Świętej pod sam koniec pory suchej, gdy ludzie, ziemia, rośliny i zwierzęta są spragnione wody, Jezus wołał donośnym głosem: „Jeśli ktoś jest spragniony, a wierzy we Mnie – niech przyjdzie do Mnie i pije” (J 7, 37). Warunek zapowiadanego obdarowania stanowi ufna wiara w Jezusa Chrystusa, bo bez niej nie można się otworzyć na Jego dary. Niosąc pomoc innym, szczególnie w tym, co dotyczy zaspokojenia ich najbardziej podstawowych potrzeb, trzeba tworzyć solidne podwaliny pod zaistnienie i wzrost ich wiary w Boga, który objawił siebie w Jezusie Chrystusie. Przyjęcie Go i wyznawanie zapoczątkowuje egzystencję eschatologiczną, której kształt – przywołując słowa proroka Izajasza – ukazuje Apokalipsa według św. Jana: „Nie będą już łaknąć, ani nie będą już pragnąć i nie porazi ich słońce ani żaden upał, bo pasał ich będzie Baranek, który jest pośrodku tronu i poprowadzi ich do źródeł wód życia: i każdą łzę otrze Bóg z ich oczu” (Ap 7, 16-17).

ks. prof. Waldemar Chrostowski

Intencje Mszalne

Pon 17 lutego	Godz. 6.20	Za + Ignacego Bogoń (greg)
	Godz. 7.00	1. Za + Albina Kulę od chrześniaka Adama Kula 2. Za + Alinę Kubiczek od Joli
	Godz. 18.00	1. Za + Zbigniewa Skowrońskiego w 2 rocz. śmierci 2. Za + Jadwigę Lisowską od rodziny Podosków
Wtorek 18 lutego	Godz. 6.20	Za + Ignacego Bogoń (greg)
	Godz. 7.00	1. Za + Jana Świądźioła od kolegi Jana Pawełka 2. Za + Eugeniusza Grybosia od syna Wojciecha
	Godz. 18.00	1. Za + Bożenę Marek od Elżbiety Adamus z rodziną 2. Za + Romana o dar Nieba
Środa 19 lutego	Godz. 6.20	Za + Ignacego Bogoń (greg)
	Godz. 7.00	1. Za + Albina Kulę od siostrzeńca Piotrka 2. W intencji Hanny z okazji urodzin
	Godz. 18.00	1. Za + Zofię od siostry Marii 2. W intencji Ojczyzny i Polaków
Czwartek 20 lutego	Godz. 6.20	Za + Ignacego Bogoń (greg)
	Godz. 7.00	1. Za + Józefa Miazgowicza i syna + Władysława 2. Za ++ Janinę, Józefa i Czesława Niewdanów
	Godz. 18.00	1. Za ++ Henryka i żonę Wiktorię o życie wieczne 2. Za + Alinę
Piątek 21 lutego	Godz. 6.20	Za + Ignacego Bogoń (greg)
	Godz. 7.00	1. Za + Albina Kulę od Jadwigi Kula z rodziną 2. Za + Mariana Firka od rodziny Kałuża
	Godz. 18.00	1. W intencji Czcieli Bożego Miłosierdzia 2. Za + Barbarę Żacze Kubica w 12 rocz. śmierci
Sobota 22 lutego	Godz. 6.20	Za + Ignacego Bogoń (greg)
	Godz. 7.00	1. Za + Jadwigę Lisowską od sąsiadów Śliwa i Paszek 2. W intencji Przemysława z okazji urodzin
	Godz. 18.00	1. Za ++ Cecylię i Mieczysława Pryndo 2. Za ++ Małgorzatę i Mieczysława Hendzel oraz Jana Strusińskiego
Niedziela 23 lutego	Godz. 6.30	Za parafian
	Godz. 8.00	Za ++ Julię i Franciszka Wnęk
	Godz. 9.30	Za ++ Franciszka Kurdziela z żoną
	Godz. 11.00	Za ++ Jadwigę i Michała Nikiel
	Godz. 12.30	Za + Mirosława Kotrys w 5 rocz. śmierci
	Godz. 18.00	Za + Ignacego Bogoń (greg)
	Godz. 19.15	O błogosławieństwo Boże dla Anny

Ogłoszenia Parafialne

1. Dzisiejsza składka przeznaczona jest na pokrycie kosztów zabudowy konfesjonałów. Bóg zapłać za złożone ofiary.
2. We wtorek o godz. 16.00 do dolnego kościoła zapraszamy seniorów i wszystkich chętnych na spotkanie w radości.
3. Nowenna do Matki Bożej Nieustającej Pomocy w środę, o godz. 17.30. Podziękowania i prośby do Matki Bożej można wrzucać do skrzyneczki zawieszanej przy kaplicy dla małych dzieci.
4. W środę, w ramach wieczystej adoracji w naszej diecezji, w naszym kościele odbędzie się całodzienna adoracja Najświętszego Sakramentu.

Plan adoracji:

- 7.30-9.00 ul. Tęczowa, Zorzy, Argentyna, Poczтовая
- 9.00-10.00 ul. Szeroka, Czołgistów, Trzmielów, Sucha.
- 10.00-11.00 Kalinowa, Fabryczna, Junacka, Cygański Las, Ambrożego, Przyjemna,
- 11.00-12.00 Kapielowa, Tenisowa, Startowa, Glucha, Żelazna, Kozielska, Pokoju.
- 12.00-13.00, Jemiołowa, Zamknięta, Hufcowa, Kolorowa, Kustronia, Cienista, Blokowa,
- 13.00-14.00 Wierchowa, Lniana, Partyzantów, Halna, Krokusowa. Grotowa.
- 14.00-15.00 ul. Jaskółcza, Pogodna, Willowa, Pszczela, Ciasna, Dzieciołów.
- 15.00 - 16.00 ul. Kaktusowa, Bałtycka, Zajączka, Stefanka, Podleśna.
- 16.00 -17.00 ul. Olszówka. Rzeczna, Laskowa, Łączna, Sporna, Grzybowa
- 17.00 - 18.00 ul. Sarnia, Kaktusowa, Piwna, Miła, Jaworowa i pozostałe.
5. Adoracja Najświętszego Sakramentu w ciszy w czwartek i piątek od godz. 15.00-18.00. W tym tygodniu módlmy się szczególnie w intencji dzieci wypoczywających na feriach.
6. W czwartek o godz. 17.30 zapraszamy na czwartek ze św. Ritą.
7. W piątek - trzeci miesiąca - modlimy się do Bożego Miłosierdzia.
8. W sobotę przypada święto Katedry św. Piotra, apostoła.
9. W sobotę 22 lutego, po Mszy św. o godz. 18.00 zapraszamy na nabożeństwo do Świętej Rity z poświęceniem róż.
10. W przyszłą niedzielę, będzie można nabyć rękodzieło z Ziemi Świętej.
11. Parafia NMP Królowej Świata organizuje Jubileuszową pielgrzymkę do Częstochowy i Leśniowa 11 kwietnia 2025 r. wyjazd o godz. 6.00. Cena 80 zł. Zapisy w Zakrystii. Wpisowe 30 zł.
12. Organizujemy pielgrzymkę do Sanktuarium św. Rity, oraz śladami świętych Umbrii i Toskanii od 6-12 września. Szczegóły w gablocie.
13. Zapraszamy na pielgrzymkę i wycieczkę do GRUZJI w dniach od 28.08 - 04.09.2025 r. Szczegóły na plakacie w gablocie parafialnej.
14. Kto chciałby przekazać 1,5 % podatku na rzecz Hospicjum im. Św. Jana Pawła II w Bielsku-Białej, a nie potrafi wypełnić deklaracji podatkowej może przynieść ją do zakrystii, i za tydzień odebrać wypelnioną.